

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 38 / פרשת בשלח תשפ"ג

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילתי' באזורך:
052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף יא:

"ואם שיכור הוא ואמר הריני נזיר ממנו, אינו נזיר"

בגמרא השבוע מובאת ההלכה הבאה: אדם מפוכח שאומר 'הריני נזיר מכוס זו', נעשה נזיר ונאסר בכל היינות. לעומת זאת שיכור שיכרזו: 'הריני נזיר מכוס זו' - אינו נזיר, ומדוע? משום שאינו מתכוון אלא למנוע מאחרים לפתותו בכוס נוספת שתוציא אותו לגמרי מהעולם...

דווקא השיכור הסובא, ה'מתענג' על כוס יין ואינו יכול להתנתק ממנה, הוא היודע יותר מכל כמה רעה היא השכרות.

כך ב'עולם הזה'; לא פעם נראה אנשים המתבוססים בצחנתו ו'מבסוטים', ולמרות זאת נופתע לגלות בעצמנו איזשהו נצנוץ של קנאה בהם. רק אם נשאל אותם בעצמם, אזי נבין יודעים איזו אכזבה מנחיל העולם הזה ללקוחותיו...

חוזר בתשובה שאל באחד מהרצאותיו: "למי מגיע יותר שכר, לי, או לילד שנולד בבית דתי?" "וודאי שלך" - השיבו הנוכחים, "הרי עזבת עולם ומלואו!". "לאו דווקא", חייך בעל התשובה, "השכר מגיע דווקא לילד הדתי הסבור שבחוץ יש 'עולם ומלואו', ולמרות זאת נשאר בדתינות. אני כבר יודע שבחוץ אין לא 'עולם' ולא 'מלואו'... ואין לי כל משיכה לאותו חידלון, וממילא שכרי קטן משלוי".

איך זה קשור אלינו?

נסה להפנים כי שוכני 'העולם הנוצץ' שסביבנו אינם מאושרים, הם פשוט מתקשים להתנתק, אשרינו שזכינו לעמוד מבחוץ... אשרינו!

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף י.

"אמרה פרה זו, הריני נזירה אם עומדת אני, אמרה הדלת הזו הריני נזירה אם נפתחת אני"

המשנה השבוע עוסקת באדם שמתבטא באופן תמוה: "פרה זו 'אמרה' אני נזירה אם אקום, דלת זו 'אמרה' אם אפתח, אני נזירה". הגמרא מפרשת שהאיש מספר על פרה קשת עורף ש'קבלה עליה בנדר' שלא לקום, ועל דלת תקועה ש'נדרה' שלא להיפתח.

הפרה 'מדברת' בהתעקשותה, הדלת בכך שהיא תקועה; אכן, גם חי ודומם 'מדברים' ו'מספרים' בעצם מצבם ומציאותם.

גם הבריאה הנפלאה והמדהימה שלפנינו, מכריזה: "הן לה' אלוקינו השמים והארץ", כשהיא 'מגחכת' בעצם הווייתה על תיאוריות הזויות של 'פיצוצים' כאלו ואחרים...

ראש ישיבת 'רמיי'ל'ס', הרב ישראל זאב גוסטמן, שהיה בחנות כלשהי, אדם שנכנס ביקש לדעת היכן בעל הבית "אין כאן בעל הבית" הגיב הרב גוסטמן. "מה?" לא הבין הלה, וראש הישיבה 'הסביר': "לפני כשבוע התפוצץ מחסן חומר נפץ באיזור, בעקבות הפיצוץ עפו לכאן ארונות, ואחריהן סחורות שהסתדרו על המדפים, וכך נוצרה החנות...". האיש חיפש סימני טירוף בראש הישיבה שהמשיך: "אינך מאמין?, כמוכן, חנות אינה נוצרת מפיצוץ, כיצד אם כן תאמין שעולם נברא מפיצוץ".

איך זה קשור אלינו?

בקומנו מדי בוקר נעצור לשנייה ונקשיב לשירת העולם האדירה ונצטרף אליה: "מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית, מלאה הארץ קנייניך".

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ה.

"מעשה היה כיון שהשלים מת"

במשנה השבוע מספר לנו רבי יהודה על יהודי שקבל על עצמו שלש מאות ששים וחמשה 'נזיריות', כלומר: שלש מאות ששים וחמש פעמים כפול שלשים ימי נזירות [=כשלושים שנה!!!] וכאשר סיים לקיים את קבלתו, הלך לעולמו...

האיש סבר שהוא מקיים מצוה, וכשמת התברר שהמצווה קיימה אותו... היא נתנה לו חיים וייתכן שבלעדיה היה מת הרבה קודם.

לא פעם אנו מקיימים מצוות ומצפים שמישהו יגיד לנו תודה על כך... נזכור שהמצוות הן שנותנות חיים לעושיהן, ולא להיפך...

יהודי שגר בירושלים החזיק בביתו את חמיו הישיש והסיעודי, טיפל בו ודאג לכל צרכיו, מיום ליום נעשה האתגר יותר קשה, וכאשר הגיעו מים עד נפש, הוא נכנס לרבי הבית ישראל מגור וביקש שיתפלל שחמיו יעזוב את העולם... הרבי סירב להיענות לבקשה ואף הוסיף: "לא כדאי להתחמק מתפקידים שהקב"ה מטיל עלינו". כעבור זמן נתבקש החותן הזקן לבית עולמו, האתגר הסתיים... אלא שלא עבר שבוע עד שהחתן התמוטט לפתע ונפטר. כששמע זאת הרבי, התבטא: "לכך התכוונתי, הוא חשב שהוא דואג לחמיו, אך בפועל מסתבר שזה היה התפקיד שהחזיק את חיינו..."

איך זה קשור אלינו?

ניתנו לנו מצוות? הן בשבילנו? נקיימן בשמחה וברצון מתוך ידיעה שאנו המרוויחים הראשיים מכך.